

28 березня 2025 | № 6 (1596)

НОВИНИ ЧАЕС

Офіційне видання
ДСП «Чорнобильська АЕС»

**26 БЕРЕЗНЯ — ДЕНЬ
НАЦІОНАЛЬНОЇ
ГВАРДІЇ**

Візит ЄБРР на ЧАЕС: Крок до відновлення НБК

див. стор. 3

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

стор. 3 — Чорнобильську АЕС відвідали представники ЄБРР

стор. 4 — Делегація Норвезького управління з радіаційної та ядерної безпеки відвідала Чорнобильську АЕС

стор. 5-6 — Актуальні новини ЧАЕС

стор. 7-9 — Погляд на Чорнобильську катастрофу під кутом права

стор. 10-12 — Доленосне рішення, прийняте під тиском партнерів

ДАТИ І ПОДІЇ

22 березня 2002 року — Державний комітет ядерного регулювання України видав ДСП ЧАЕС ліцензію на зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС.

26 березня — День Національної гвардії України.

29 березня 2000 року — Кабінетом Міністрів України прийнято рішення про дострокове зняття з експлуатації енергоблоку №3 та остаточне закриття ЧАЕС.

31 березня 2022 року — Російські війська повністю вийшли з території ЧАЕС.

*У правовій державі суд над керівництвом
срр міг би стати аналогом Нюрнберзького
процесу, а покарання залежало б від
тяжкості звинувачень...*

див. стор 12

Представники ЄБРР оглянули пошкодження НБК

18 березня промисловий майданчик ЧАЕС відвідали представники Європейського банку реконструкції та розвитку.

Метою візиту був детальний огляд пошкоджень, викликаних атакою російського дрону на Арку НБК.

Делегація, до складу якої увійшли провідні менеджери Департаменту ядерної безпеки ЄБРР, оглянули технологічну будівлю НБК, простір під Аркою та північний гараж системи основних кранів, а також провели робочу нараду із представниками адміністрації ЧАЕС.

Нагадаємо, що внаслідок атаки російського дрона із фугасною бойовою частиною, котра відбулася 14 лютого поточного року, сталися значні ушкодження зовнішньої та внутрішньої оболонок, гаража системи основних кранів, болтових з'єднань конструкції Арки.

Протягом майже двох тижнів підрозділи ДСНС приборкували горіння та тління у міжболонковому просторі НБК.

Довідково: 4 березня під час позачергового засідання Асамблеї Рахунку міжнародного співробітництва для Чорнобиля за участі Європейського банку реконструкції та розвитку (ЄБРР), Міндовкілля та Державного агентства з управління зоною відчуження (ДАЗВ) було ухвалено рішення щодо виділення з адміністративного бюджету Рахунку міжнародного співробітництва для Чорнобиля 400 тисяч євро.

Ці кошти будуть спрямовані на експертну оцінку пошкоджень Арки Нового безпечного конфайнменту. Це необхідно для того, щоб розпочати процес відновлення Арки як можна швидше та якісніше.

Делегація Норвезького управління з радіаційної та ядерної безпеки відвідала Чорнобильську АЕС

Делегація мала змогу оглянути технологічну будівлю, простір під Аркою та північний гараж СОК нового безпечного конфайнменту, який найбільше постраждав від влучання, наочно побачити шкоду, завдану російським безпілотником.

Пер Странд зазначив, що ця подія підірвала безпрецедентні зусилля міжнародної спільноти із ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

27 березня 2025 року Чорнобильську АЕС відвідала делегація Норвезького управління з радіаційної та ядерної безпеки (DSA) на чолі з генеральним директором Пером Стрендом. Метою візиту було ознайомлення з поточним станом ДСП ЧАЕС та огляд основних пошкоджень Арки НБК після влучання російського безпілотника 14 лютого цього року. Візит відбувся в рамках урядової програми Нансена для України, спрямованої на підтримку ядерної безпеки та захищеності України в умовах триваючої російської агресії.

Під час візиту відбулася нарада з керівництвом ДСП ЧАЕС, на якій обговорювалися результати співпраці, поточна ситуація на станції та можливі напрямки подальшої підтримки з боку Норвегії.

На завершення Пер Странд підтвердив готовність Норвегії й надалі підтримувати Україну у сфері ядерної безпеки та захищеності, і особливо у відновленні функціональних властивостей НБК.

Українська делегація взяла участь у міжнародній конференції з поводження з радіоактивними відходами та відвідала АЕС Пало-Верде

Українська делегація успішно завершила робочий візит до США, під час якого взяла участь у Щорічній міжнародній конференції з поводження з радіоактивними відходами (WM-2025). У рамках окремих сесій, присвячених Україні, делегація представила детальний огляд наслідків збройної агресії російської федерації проти України, зокрема окупації підприємств у зоні відчуження в 2022 році та Запорізької АЕС.

Від Чорнобильської АЕС в заході брав участь начальник відділу інтегрованого поводження з радіоактивними матеріалами Олексій Мясников, який надав вичерпні відповіді на запитання учасників щодо ситуації на Чорнобильській АЕС. Особливий акцент було зроблено на проблемах, викликаних тимчасовою окупацією та подальшими загрозами для безпеки ядерних об'єктів України.

Окрім участі в конференції, українська делегація відвідала АЕС Пало-Верде — найбільшу атомну електростанцію у США. У ході технічного візиту фахівці ознайомилися з досвідом США у сфері поводження з радіоактивними відходами та безпеки ядерних об'єктів. Отримані знання та досвід сприятимуть вдосконаленню підходів до управління радіоактивними відходами в Україні та зміцненню безпеки в умовах триваючої агресії з боку росії.

Фотографії з сайту Державного науково-технічного центру з ядерної та радіаційної безпеки

ЧАЕС продовжує відновлюватися після окупації за допомогою волонтерів

Серед допомоги від благодійників є також автівка, яка використовуватиметься на станції для оперативних потреб.

Це вже третій допомоговий транш, який Чорнобильська АЕС отримала від цієї громадської організації протягом останнього часу.

15 березня українськими благодійниками з громадської організації «Ініціатива Е+» було передано на ЧАЕС халати, колби, лабораторний інвентар, рукавички та маски, які дуже потрібні працівникам лабораторії відділу інтегрованого поводження з радіоактивними матеріалами, а також захисні комбінезони Tyvek — для персоналу цеху зняття з експлуатації, який виконує низку важливих робіт на майданчику.

Погляд на Чорнобильську катастрофу під кутом права

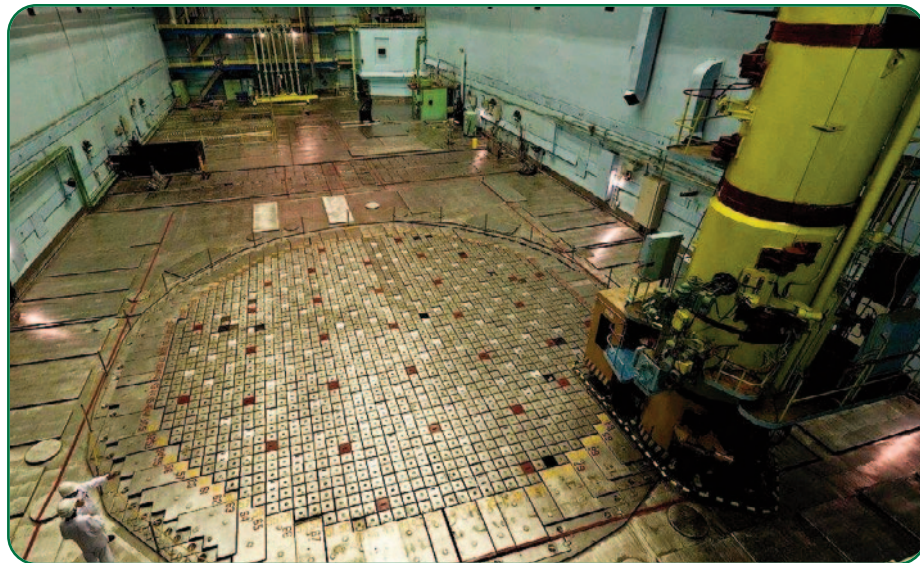
2025 рік є ювілейним для низки подій, пов'язаних з проектуванням та будівництвом Чорнобильської АЕС. Саме тоді було прийнято певні рішення, які на роки вперед визначили долю як промислового майданчика станції, так і територій, які незабаром стануть зоною відчуження навколо станції.

Довідково. Проєктне завдання на будівництво Чорнобильської АЕС потужністю 2000 МВт було виконано Уральським відділенням інституту «Теплоэлектропроект». Затверджене 29 вересня 1967 Міненерго срср завдання було розроблено для трьох видів реакторів:

- графіто-водяного реактора РБМК-1000;
- графіто-газового реактора РК-1000;
- водо-водяного реактора ВВЕР.

Техніко-економічні показники першого варіанту виявилися найнижчими за сприятливішого стану розробок і можливості постачання обладнання.

Спільною Постановою Міненерго срср і Мінсередмашу срср від 19 червня 1969, затвердженою Радою Міністрів срср 14 грудня 1970, було визначено застосування в проєкті реактора РБМК-1000 (реактор великої потужності

канальний потужністю 1000 МВт) — каналного, гетерогенного, уран-графітового (графіто-водяного по сповільнювачу), киплячого типу, на теплових нейтронах, який використовує як теплоносій киплячу воду в одноконтурній схемі для вироблення насиченої пари тиском 70 кг/см².

Наказом Міненерго срср від 30 березня 1970 подальше проектування Чорнобильської АЕС було доручено інституту «Гідропроект». Проєкт реакторного відділення першої черги ЧАЕС був виконаний субпідрядником — інститутом ВНДПІЕТ Мінсередмашу срср.

Отже, як видно з наведеної хронології, рішення про тип реактора ухвалювалося протягом майже пів року. Вже йшло будівництво котлованів під головний корпус, вже й планувалися та розмічалися території під ВРП та водойму-охолоджувач, а рішення про те, який саме тип реактора будуватиметься на ЧАЕС, так і залишалося предметом обговорень.

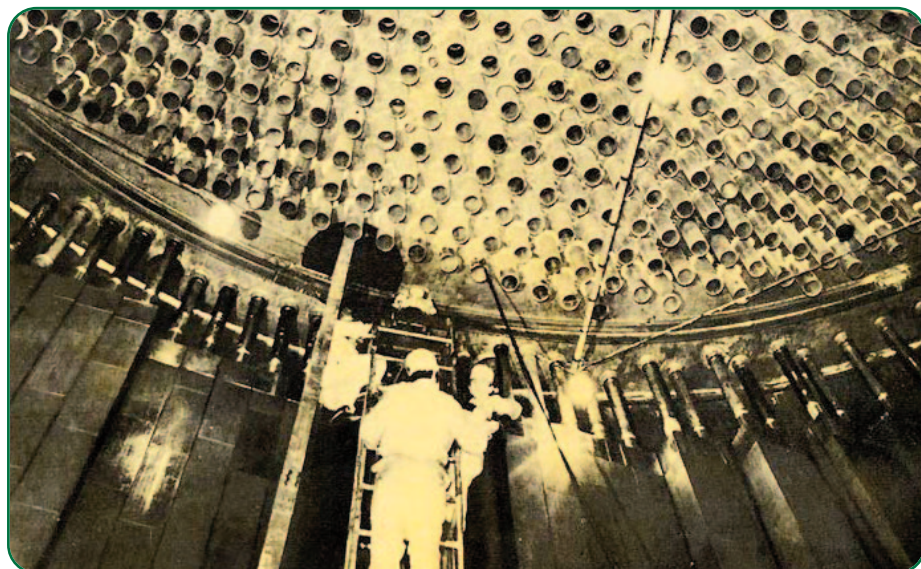
Цьому були об'єктивні причини.

«Недоліки конструкції реактора ЧАЕС визначили важкі наслідки чорнобильської аварії».

Причиною катастрофи є вибір розробниками реактора концепції, в якій, не були достатньо враховані питання безпеки, в результаті чого отримані фізичні і теплогідравлічні характеристики активної зони реактора, що суперечать принципам створення динамічно стійких безпечних систем.

Незадовільні з точки зору безпеки фізичні і теплогідравлічні характеристики активної зони реактора були посилені помилками, допущеними при конструюванні СУЗ.

Реактор РБМК-1000 з його проєктними характеристиками і конструктивними особливостями станом на 26 квітня 1986 року мав настільки серйозні розбіжності з

вимогами норм та правил з безпеки, що експлуатація його стала можливою лише в умовах недостатнього рівня культури безпеки в країні» (INSAG-7).

Підсумкову доповідь післяаварійної оглядової конференції по чорнобильському реактору Міжнародна консультативна група з ядерної безпеки INSAG-1 опублікувала в 1986 році. У доповіді акцент був зроблений на вину персоналу, як основну причину аварії. Такий підхід збігався з висновками радянської комісії з розслідування.

У 1993 році була випущена доповнена доповідь INSAG-7, в якій проглядається спроба експертів МАГАТЕ виправдатися за свою згоду з версією причин аварії, запропонованої в 1986 році в звіті радянських фахівців. У новій доповіді в якості основної причини аварії названі конструктивні недоліки реактора.

На момент чорнобильської аварії реактори типу РБМК, що експлуатувалися на ЧАЕС, вже не відповідали вимогам нормативних документів з безпеки, що діяли в той час.

«Практика перекладу на людину-оператора функції аварійного захисту в сукупності з проектними недоліками і не гарантованою надійністю людини-оператора привела до катастрофи. Пріоритет економічних факторів на практиці був визначальним принципом діяльності атомної енергетики». (INSAG-7).

Сучасний підхід до проектування небезпечних технологічних систем, включаючи АЕС, полягає в тому, щоб виходити з припущення — людина обов'язково помилиться. Чорнобильський реактор був спроектований так, що міг вибухнути, якщо персонал допустить помилки. І він вибухнув.

Питання виникнення помилок, необхідних для катастрофи, виявилось справою часу. Використовуючи за відомо небезпечний реактор, на персонал була покладена функція системи безпеки. А коли трапилася аварія, з них зробили цапів-вдбувайлів.

Після аварії на Чорнобильській АЕС радянська влада вирішила покарати конкретних осіб, але при цьому не визнала головних — конструктивних недоліків реактора РБМК-1000.

Це стало типовою практикою срср — шукати «винних» серед людей, а не аналізувати системні проблеми. У 1987 році відбувся закритий судовий процес у Чорнобилі.

До кримінальної відповідальності були притягнуті 6 осіб: Віктор Брюханов — директор ЧАЕС; Анатолій Дятлов — заступник головного інженера; Микола Фомін — головний інженер; Юрій Лаушкін — інспектор Держатомнагляду; Борис Рогожкін та Олександр Коваленко — керівники нічної зміни.

Всі ці люди були визнані винними у «злочинній недбалості», отримавши від 2 до 10 років позбавлення волі.

В той же час, якщо б офіційно було визнано, що РБМК-1000 має конструктивні недоліки:

- позитивний паровий коефіцієнт реактивності — при зниженні рівня води в активній зоні реактор міг різко збільшити потужність, що й стало головною причиною вибуху;
- графітові наконечники стрижнів управління — при їх введенні в активну зону реактор спочатку збільшував потужність, що зробило аварію ще неконтрольованішою;
- відсутність герметичної захисної оболонки (як у західних АЕС), через що радіоактивні матеріали вільно потрапили в атмосферу після вибуху.

Суд над керівництвом ЧАЕС був показовим процесом, покликаним приховати глибші проблеми радянської атомної енергетики.

Лише після розпаду срср стало очевидно, що недоліки конструкції реакторів РБМК-1000 відіграли ключову роль у катастрофі.

Якби, як годиться, відбувся суд над конструкторами, він міг би застосувати такі статті:

- Стаття 165 КК ррфср («Порушення правил безпеки на вибухо-небезпечних підприємствах»), яку застосовували до осіб, що створювали завідомо небезпечні об'єкти, не забезпечивши їхню безпеку. Максимальний термін — до 10 років позбавлення волі;
- Стаття 172 КК ррфср («Зловживання владою або службовим становищем»), яка могла б бути застосована до конструкторів, якби суд визнав, що вони свідомо приховали недоліки РБМК-1000. Максимальний термін — до 8 років позбавлення волі.
- Стаття 175 КК ррфср («Халатність»), якби довели, що конструктори просто не передбачили наслідки конструктивних особливостей реактора. Максимальний термін — до 3 років.

Якщо б аварія на Чорнобильській АЕС і подальші події розглядалися в правовій державі, керівництво срср також було б звинувачене. Наприклад, за такими статтями:

1. Кримінальна відповідальність за

замовчування катастрофи

- Злочинна недбалість (Criminal Negligence) — невчасне реагування на аварію та відсутність евакуації в перші години після вибуху у сучасному світі карається позбавленням волі до 10–15 років, залежно від юрисдикції.
- Ненадання допомоги громадянам (Failure to Protect Citizens) у міжнародному праві може вважатися злочином проти людяності, що тягне за собою пожиттєве ув'язнення.
- Перешкоджання розповсюдженню правдивої інформації (Obstruction of Information) у країнах із жорстким інформаційним законодавством могло б каратися тюремним ув'язненням до 10 років.

2. Відповідальність за екологічну катастрофу

- Екоцид (Ecocide) — радіаційне забруднення величезної території, яке зробило її непридатною для життя, міг би розглядатися як злочин проти людства з можливим покаранням до 30 років позбавлення волі або довічним ув'язненням за стандартами Міжнародного кримінального суду (МКС).
- Недотримання срср норм ядерної безпеки та міжнародних стандартів у сфері атомної енергетики, що спричинило катастрофу, грозило б великими штрафами та відстороненням відповідальних осіб від посад.

У правовій державі відповідальність керівників країни була б неминучою, відповідальні особи могли б отримати тюремні строки від 10 років до довічного ув'язнення або принаймні відсторонення від влади та політичну ізоляцію.

Замовчування Чорнобильської катастрофи — це не просто адміністративна помилка, а масштабний злочин проти безпеки людей і природи.

У правовій державі суд над керівництвом срср міг би стати аналогом Нюрнберзького процесу, а покарання залежало б від тяжкості звинувачень — від тюремного ув'язнення до довічного терміну за екоцид та злочини проти людяності.

Як закривали ЧАЕС. Доленосне рішення, прийняте під тиском партнерів

29 березня 2000 року Кабінетом Міністрів України було ухвалено Постанову «Про дострокове припинення експлуатації енергоблоку № 3 та остаточне закриття Чорнобильської АЕС». В ній висловлювалась доцільність дострокового припинення експлуатації енергоблоку № 3 ЧАЕС до кінця 2000 року.

...У ті березневі дні майже ніхто в Славутичі не вірив, що згадане рішення таки буде прийнято. І це не була ірраціональна віра в диво. Надто багато питань стосовно подальшої долі станції та її міста-супутника залишалися невирішеними взагалі. Для ще більшої кількості питань пропонувалися лише концептуальні рішення, шляхи втілення яких ще мали опрацьовуватися.

Про це йшлося на двох асамблеях, які відбулися в Славутичі 28 та 29 березня 2000 року, — країн-донорів Рахунку ядерної безпеки (РЯБ) та Чорнобильського фонду «Укриття» (ЧФУ) ЄБРР. Оголошену віцепрем'єр-міністром Юлією Тимошенко (саме вона обіймала на той момент цю посаду) новину щодо прийняття постанови про закриття ЧАЕС, представники делегацій сприйняли з величезним оптимізмом.

Зокрема, голова делегації країн «Великої Сімки» пан Юкія Аmano на прес-конференції заявив вально наступне: ««Сімка» розуміє той біль, який відчувають український народ, жителі Славутича. Але я досить оптимістично налаштований на май-

бутнє». З приводу ж економічного аспекту закриття Чорнобильської АЕС пан Аmano на прес-конференції після завершення асамблеї сказав, він не впевнений, що закриття ЧАЕС завдасть Україні збитків.

З іншого боку, станом на кінець березня 2000 року активи РЯБ та ЧФУ на той момент складали практично 1 млрд доларів.

Окрім того, анонсували рішення про відкриття ще одного фонду у розмірі 27 мільйонів євро — додатково до тих коштів, які вже працювали в міжнародних проектах.

Представник ЄБРР повідомив, що вже найближчим часом в Славутичі запрацює спеціальна лінія, яка надаватиме мікрокредити місцевим підприємствам, які відкриватимуться у Славутичі, виробляючи по-

трібну місту продукцію та даючи компенсуючі робочі місця.

Наводимо ці факти виключно для того, щоб ще раз підкреслити, наскільки далеким від розуміння реальності було сприйняття чорнобильських проблем західними партнерами України в ті далекі часи.

Українські можновладці демонстрували оптимізм офіційний і усіляко підкреслювали рішучість втілити задеклароване у житті.

Це, насамперед, було пов'язано із фінансовим становищем України. Для розвитку економіки країна потребувала інвестицій та міжнародних кредитів. Водночас, вимоги закриття атомних електростанцій, недовіра до інформації про їх стан, практично з моменту аварії породили в багатьох країнах Європи рух за закриття ЧАЕС, який на рівні державних структур вилився у вимоги до України про виведення цієї станції з експлуатації. При цьому обіцянки фінансової допомоги міжнародних структур Україні пов'язувалися саме з цими вимогами. Так, європейські країни, наприклад, у 1994 році проголосили закриття ЧАЕС умовою надання кредиту у розмірі 85 млн єку.

Своєю чергою Україна, підтвердивши під час зустрічі Президента Леоніда Кучми з Президентом Європейської Комісії Жаком Сантером у Брюсселі.

1 червня 1995 року Україна, підтверджуючи свої зобов'язання закрити

ЧАЕС до кінця 2000 року, також вису- нула умову — надання належної фін- ансової підтримки.

В цілому ж, внаслідок переговорів та активних дипломатичних дій про- тягом 1991—1994 років Україні за про- грамою TACIS було виділено 100 млн екю та надано кредит у розмірі 400 млн екю від «Євроатому» на підт- римку закриття ЧАЕС.

Організаційно відповідати за забез- печення процесів зняття станції з експлуатації мала спеціально для цього створена 3 квітня 2000 року Межвідомча Комісія.

Фінансування робіт щодо підго- товки до зняття і зняття енергоблоків Чорнобильської АЕС з експлуатації та забезпечення соціального захи- сту персоналу станції та слаутчан мали здійснюватися за рахунок Державного бюджету України, кош- тів експлуатуючої організації, а також міжнародної технічної допо- могої та добровільних внесків юри- дичних або фізичних осіб.

Так само мало здійснюватися фін- ансування робіт з перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему, за винятком кош- тів експлуатуючої організації, й до- датково — за рахунок Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків катастрофи та соціаль- ного захисту населення.

При цьому міжнародна технічна до- помога, яка надавалась на без- оплатній і безповоротній основі для експлуатації, підготовки до зняття і зняття енергоблоків з експлуатації, перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему та за- безпечення соціального захисту персоналу Чорнобильської АЕС, під-

лягала особливому режиму опо- даткування, й могла використову- ватися лише за цільовим при- значенням.

Звичайно, усе сталося не так, як планувалося.

Те, що буде саме так, було зрозуміло вже напередодні урочисто- стей з приводу остаточного зупину останнього з генеруючих блоків станції.

Зокрема, одним із заходів, поклика- них сприяти формуванню гро- мадської думки з приводу закриття ЧАЕС як в самій Україні, так і за її межами, стали міжнародні пар- ламентські слухання, над організа- цією яких працювала спеціально створена Робоча група Верховної Ради України.

Напередодні цих слухань, 4 грудня 2000 року, відбулася поїздка їх учас- ників до ЧАЕС та міста Славутич, де було проведено круглий стіл на тему «Соціальні аспекти закриття ЧАЕС та проблеми подальшого без-

печного існування станції».

Участь в Парламентських слуханнях з проблем закриття ЧАЕС ще за- довго до їх проведення підтвердили представники парламентів Австрії, російської федерації, Іспанії, біло- русі, Італії, ряду інших країн, а також представники Парламентської Асамблеї Ради Європи, Європей- ської Комісії, Європейського банку реконструкції та розвитку та посли ряду країн, акредитованих в Україні.

Під час круглого столу його учас- ники неодноразово підкреслювали неготовність економічної, соціаль- ної, технічної складових для початку процесу остаточного закриття ЧАЕС.

В міжнародних парламентських слуханнях у Верховній Раді України 5 грудня 2000 року взяли участь більше 40 представників зарубіжних парламентів, міжнародних фінан- сових інститутів, керівників міжна- родних організацій, які займалися проблемами ядерної енергетики та ядерної безпеки.

Після їх завершення було прийнято звернення до парламентарів та урядів країн світу, міжнародних уря- дових і неурядових організацій, сві- тової спільноти — з закликом об'єднати зусилля в наданні по- дальшої допомоги Україні в розв'язанні проблем, які виникають у зв'язку з прийняттям політичного рішення щодо закриття станції.

Крім того, в цьому Зверненні було акцентовано увагу на необхідності надання допомоги і підтримки по- страждалим внаслідок аварії на ЧАЕС.

В результаті даних, оприлюднених, зокрема, на круглому столі в Славуті та на парламентських слуханнях, 14 грудня 2000 року Верховна Рада України прийняла постанову, якою рекомендувала Уряду перенести офіційне припинення експлуатації ЧАЕС на квітень 2001 року — враховуючи напружену ситуацію із енергозабезпеченням в державі та момент зимової найвищої потреби в електроенергії. Проте, ця постанова не змінила хід подій: 15 грудня станція було зупинено остаточно.

Голос українських фахівців-енергетиків та економістів, які висловлювали обґрунтовані зауваження стосовно виконання низки практичних питань, якимось губився у дружньому хорі українських і західних оптимістів. Час показав, наскільки вони були праві.

Попри те, що згадуваній вище Міжвідомчій Комісії було надано надзвичайні повноваження, а усі рішення, що нею ухвалювалися, були, згідно із Постановою КМУ, обов'язковими для виконання міністерствами та відомствами, яким адресувалися, переважна їх більшість на- штовхувалася на перешкоди, котрі мали під собою фінансове підґрунття. Відсутність спеціального фонду на зняття з експлуатації, досвіду, нормативної бази щодо зняття АЕС з експлуатації, чіткого покрокового плану фінансування енергетичного сектора України, що було обіцяно західними партнерами, — усе це й багато що іншого перешкоджало реалізації Комплексної програми зняття ЧАЕС з експлуатації.

Колосальність проблеми, що постала перед Україною — виведення з експлуатації ЧАЕС, перетворення об'єкта «Укриття» на екологічно безпечну систему, гарантування соціального благополуччя місту енергетиків — Славутичу, роботи з утримання Зони відчуження — стала зрозуміла лише згодом та потребує величезних зусиль і витрат, як фінан-

сових так і суто політичних й інтелектуальних.

Будівництво компенсуючих потужностей затягнувся на роки. Довгим та складним був процес будівництва об'єктів, необхідних для зняття ЧАЕС з експлуатації та перетворення ОУ. Обмеженість бюджетного фінансування станції й наразі спричинює уповільнення виконання завдань, поставлених країною перед персоналом підприємства.

Не спрацювали й заходи, які спрямовувалися на підтримку соціально-економічного благополуччя Славутича. Особливі надії покладалися на створену у 1998-1999 роках спеціальну економічну зону «Славутич». Можливо, вона дійсно б змогла дати поштовх народженню місцевого виробництва та створенню компенсуючих робочих місць, якби дійсно відпрацювала до 2020 року, як планувалося згідно із Законом України. Однак, зміни українського законодавства призвели до передчасної ліквідації СЕЗ «Славутич»...

Нагадаємо, що згідно з даними, оприлюдненими у монографії «Чорнобильська трагедія. Нариси з історії», випущеній НАН України у 2006 році, на утримання міста з прибутків ЧАЕС витрачалося більше 40 млн

гривень. Для розуміння, в цінах 1998 року, коли робилося дане дослідження, вартість долара встановлена Національним банком України, дорівнювала 1,8 гривні. Тобто, щорічно ЧАЕС витрачала на місто енергетиків суму, еквівалентну майже 22 млн доларів.

Тому серед соціальних наслідків закриття станції, крім зупинки товарного виробництва високорентабельної продукції — електроенергії, й втрати тільки в 2001 році 2914 високооплачуваних робочих місць, була ще й втрата джерела фінансового утримання соціальної сфери та формування місцевого бюджету, втрата можливості підтримки ветеранів, пенсіонерів, влаштування культурних заходів.

Тому одним з аргументів проти виведення з експлуатації був факт, що якби ЧАЕС допрацювала всі свої ресурси, то Україна б мала 2 млрд гривень прибутку. Ці кошти можна було б акумулювати на виведення блоків з експлуатації та соціально-економічну підтримку Славутича.

Проте, політичне рішення, ухвалене з м'якого, але відчутного примусу міжнародної спільноти, вже набирало сили...

НОВИНИ ЧАЕС

Офіційне видання
ДСП «Чорнобильська АЕС»

Відповідальний за випуск: Віталій Медвідь

Над номером працювали: Майя Руденко,
Віталій Медвідь, Денис Ланько

Зворотній зв'язок:
m.rudenko@chnpp.gov.ua
+380 4593 441 50

Ukraine
NOW ua

Видання засновано у 1995 році. Видається на виконання ст. 10. «Права громадян та їхніх об'єднань на одержання інформації у сфері використання ядерної енергії та радіаційної безпеки» Закону України «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку» та на підставі ч.3 ст. 15 Закону України «Про медіа».